

ogfaa paa de lavere. Charger, overhovedet ikke under normale Forhold ville afgive noget Moment til Forøgelse af Pensionssbyrden, medens Indskrænkningen i de pensionsberettigede Officerers Antal, som bemærket, ogsaa for Forsvarsvæsenets Vedkommende vil virke til en Forringelse af den.

Da man saaledes igjennem de Indskrænkninger i de pensionsberettigede Embedsmænds Antal, som deels allerede ere gjennemførte, deels kunne betragtes som forestaaende, bevæger sig henimod en Forringelse af Pensionsudgiften (ved Siden og uafhængigt af, at den fra særegne Tidsmæssigheder og Arrangementer hidrørende aldeles ekstraordinaire Pensionssbyrde efterhaanden af sig selv forringes), men denne Forringelse af den ordinaire Pensionsudgift hidføres derved, at Indskrænkningerne ikke blot formindste de fremtidige Pensionisternes Antal, men ogsaa formindste hver Enkeltss Pensionssbeløb ved at udskyde Begyndelsestidspunktet af hans Tjenestetid som pensionsberettiget Embedsmand; har man hverken kunnet finde det billigt imod Embedsmændene eller foreneligt med Pensioneringens Hensigt, seet fra Statens Standpunkt, ved Siden heraf at virke til en yderligere Formindstelse af de enkelte Pensioners Beløb ved at foreslaae væsentlige Forandringer i de derhen hørende Pensionsslovsbestemmelser, hvorfor nærværende Lovforslag i Hovedsagen stemmer med de gjældende Pensionsslove.

Til de enkelte Paragrapher i dette Forflag findes der endnu Anledning til at fremfætte de følgende Bemærkninger.

ad § 2.

Denne Paragraph har samlet §§ 5 og 6 i Loven af 1851, der usforandrede ere gaaede over i §§ 7 og 8 i Loven af 1858, men neppe ere ganske heldigt affattede.

Da den første af disse Paragrapher alene handler om Embedsforbyrdelse o: Embedsfortabelse ifølge Dom, hvilken kun finder Sted, forsaavidt den i Lovgivningen er foreskrevet som Straf, og den anden Paragraph handler om Misligheder, der svække den for Embedsstillingen nødvendige Agtelse og Tillid,

mangler der en udtrykkelig Lovbestemmelse for de Tilfælde, hvori en Embedsmand gjør sig skyldig i en i den offentlige Mening vænærende Handling, som ikke staaer i saadan Forbindelse med hans Embedsforelse, at Embedsfortabelse er foreskrevet som Straf derfor. Denne Mangel er det anseet for rettest at søge afhjulpet i det nærværende Forflag, skjøndt der ikke formenes at kunne være Tvivl om, at den, der gjør sig skyldig i vænærende Handlinger, ogsaa efter de nugjældende Love maa behandles efter Analogien af den første af de nævnte Paragrapher, og skjøndt det ialtsald er klart, at den anden Paragraph i et saadant Tilfælde ikke vilde kunne paaberaabes som Grund for et Pensionsskrav, idet den overhovedet ikke under nogen Omstændighed giver Krav paa Pension, men netop ophæver Pensionssretten. Dette Sidste, der saaledes er Hovedsagen i Lovbestemmelsen, formenes at burde fremtræde bestemtere, og det ikke blot fordi den i Paragraphen givne Regel om, hvorledes en Pension desuagtet kan gives den Paagjældende, ikke let kan undgaae at opfattes, som om den gav Udfigt til eller næsten et Løfte om, at Vedkommende vilde faae Pension, selv om han gjorde sig skyldig i et saadant Forhold som det der betegnedes; men endnu mere fordi det i en Pensionsslov ene og alene kommer an paa at bestemme Pensionssretten som saadan, medens Fastsættelsen af, under hvilken Form den, der ingen Pensionssret har, dog kan faae en Pension, forudsat at man overhovedet vil tilstaae en saadan, ikke vedkommer Pensionssretten, og desuden, naar Bevillingsformen er som den her fastsatte, er aldeles overflødig, og vistnok neppe vilde være kommet ind i Pensionssloven af 1851, naar det ikke var steet ved en Ændring af den i Forflaget til samme optagne Bestemmelse om Pensionss Fastsættelse ved Statsraadsbeslutning. I nærværende Forflag har man derfor indskrænket Paragraphen til at indeholde Bestemmelse om, at Pensionssretten i det paagjældende Tilfælde er fortabt, hvorved selvfølgelig ikke er udelukket, at der, naar Omstændighederne findes at tale derfor, af Bevillingsmagten kan tilstaaes den Paagjældende en aarlig Understøttelse; om Pen-